

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.315 van 17 september 2002
in de zaak A. 103.686/XIV-3418.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. HOOYBERGHS,
 kantoor houdende te 2300 TURNHOUT,
 Kasteelstraat 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ghanese nationaliteit, op 20 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van "21 maart 2000" tot weigering van regularisatie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX, van Ghanese nationaliteit, heeft op 18 januari 2000 een
regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de
regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op
het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. De tweede kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 3 januari
2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies
bevat de volgende overwegingen :

- “1. De aanvraag werd tijdig ingediend;
2. Identiteit en nationaliteit
Het dossier bevat een kopie van een nationaal identiteitsbewijs, met name een 'Voter Card' nr. 05244098 van Ghana (stuk 01), van een geboorteakte (z.n.), waardoor de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager (Ghana) kunnen worden vastgesteld, Het dossier bevat geen nummer van de Dienst Vreemdelingenzaken;
3. Betreffende de vereiste gekend te zijn door een bestuur, openbare dienst of een instelling blijkt uit de stukken dat de aanvrager inderdaad gekend is; nl. door het Centrum voor Basiseducatie Noorderkempen (stuk 1), SVK Kempen en Noorderkempen (stukken 2/3), de wijkagent te Turnhout (stuk 05), een mutualiteit (stuk 6), e.a.
4. Wat de vereiste betreft om een wettig verblijf te bewijzen, hetzij een verklaring te geven waaruit blijkt dat de aanvrager geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten gedurende de 5 voorgaande jaren, bewijst de aanvrager geen wettig verblijf. In een nota, neergelegd en bevestigd ter zitting, verklaart aanvrager dat hij (een) nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.
5. Wat een langdurig verblijf betreft, van meer dan 6 jaar, liggen stukken voor die betrekking hebben op volgende jaren: de eerste aanwijzing of melding van aanwezigheid slaat op het jaar 1996 (maart 1996, volgens een verklaring van de broer, stuk 03, en mei 1996, volgens zijn eigen verklaring aan de integratieambtenaar te Turnhout (stuk 06), bevestigd ter zitting; voor volgende jaren bestaan aanwijzingen of meldingen inzake aanwezigheid: vanaf einde 1998, 1999 en 2000.
De aangehaalde periode is te kort, gezien een periode van langer dan 6 jaar, vereist is;
6. De aanvrager moet verder het bewijs leveren dat hij duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, en dat hij humanitaire redenen kan laten gelden opdat zijn verblijf zou worden geregulariseerd. Men zou deze duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen kunnen afleiden uit een aantal aanwijzingen, onder andere: het feit dat zijn broer legaal in België verblijft en overigens door huwelijk de Belgische nationaliteit heeft verworven. Aanvrager verklaart regelmatig te hebben

gewerkt. Vanaf augustus 2000 is hij tewerkgesteld als arbeider en aangesloten bij een mutualiteit. In september 1999 begon hij ook Nederlandse lessen te volgen. Men kan dus aanvaarden dat er duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen aanwezig zijn. Anderzijds voldoet aanvrager niet aan de voorwaarde van duur van het verblijf (6 jaar), bewijst hij geen wettig verblijf, en heeft hij niet gedurende vijf jaar in B verbleven zonder een bevel te hebben ontvangen het grondgebied te verlaten.

7. Wat de vereiste betreft om op het grondgebied te verblijven op 1 oktober 1999, blijkt uit de voorgelegde stukken dat de heer XXX tijdens het schooljaar 1999-2000 Nederlandse les heeft gevolgd (zie nieuw stuk nr. 1).; op 31 augustus 1999 heeft hij zich ingeschreven bij SVK Kempen & Noorderkempen v.z.w. (zie nieuwe stukken nr. 2/3); in nieuw stuk nr. 4 bevestigt de v.z.w. Oecumenische Diakonia 'Het Vlot' als verhuurder dat de heer XXX sinds december 1998 een kamer heeft op het adres Steenweg op Oosthoven 129, 2300 Turnhout en dat hij een bijdrage betaalde voor het energieverbruik; uit het verslag van de wijkagent blijkt dat de heer XXX voor of op 2 december 1999 werd aangetroffen op het adres Steenweg op Oosthoven 129 k 5, 2300 Turnhout. (stuk 5).

Deze elementen samen tonen aan dat de heer XXX op 1 oktober 1999 op het grondgebied van het Rijk verbleef.

Samenvattend stelt de kamer vast dat de heer XXX niet aan de formele voorwaarden voldoet hoewel er anderzijds redenen van humanitaire aard zijn die voor regularisatie zouden pleiten.”.

- 1.3. Op 21 maart 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

- 2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“EERSTE MIDDEL: NIET AFDOENDE MOTIVERING
SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE
DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN

1. De bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken d.d. 21 maart 2000 bevat geen eigen motivering.

De Minister van Binnenlandse Zaken vergenoegt er zich mee om het advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie als de zijne over te nemen en de overwegingen van dit advies te onderschrijven.

De Minister antwoordt niet op de argumentatie die aangevoerd wordt in het aangetekend schrijven van de raadsman van verzoeker d.d. 23 februari 2001.(stuk 3)

Dit blijkt tevens uit het feit dat de bestreden beslissing werd geadresseerd aan Steenweg op Oosthoven 129 K5, 2300 Turnhout, terwijl bij het aangetekend schrijven d.d. 23 februari 2001 de nieuwe woonplaats van verzoeker op het adres Congoplein 1 kamer 4, 2300 Turnhout was meegedeeld.

Een afdoende motivering houdt in dat wordt geantwoord op de argumentatie die door verzoeker werd aangevoerd ná het advies van de Commissie voor Regularisatie.

2. De bestreden beslissing is gedateerd op 21 maart 2000.

Hieruit blijkt dat de beslissing reeds genomen was alvorens de Commissie voor Regularisatie een advies had uitgebracht. Dit advies draagt immers als datum 3 januari 2001 en werd op 30 januari 2001 meegedeeld aan de raadsman van verzoeker.

De Minister kon dan ook niet verwijzen naar het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie.

De beslissing bevat een standaardformulering en is dan ook niet afdoende gemotiveerd. 3. De beslissing vermeldt evenmin de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen.

* Gebrek aan juridische overwegingen:

De Minister verwijst weliswaar naar de wet van 22 december 1999, maar specificeert niet verder welke artikelen worden ingeroepen. Een verwijzing naar een volledige wetgeving is onvoldoende precies.

* Gebrek aan feitelijke overwegingen:

De beslissing vermeldt geen enkele feitelijke overweging.

4. Zoals verder onder het tweede en derde middel zal worden geargumenteed, werd het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie genomen met schending van artikel 2 en artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, en tevens met schending van substantiële vormvereisten.

Aangezien de motivering van de bestreden beslissing volledig terugvalt op dit nietige advies, kan de beslissing niet worden aanzien als afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt dus duidelijk artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“Verzoeker werpt in een eerste middel op dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en als zodanig art. 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Het middel is opgesplitst in vier onderdelen.

In een eerste onderdeel verwijt verzoeker de verwerende partij in haar bestreden beslissing geen eigen motivering te hebben opgenomen, maar slechts de overwegingen van het (bijgevoegde) ongunstig advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie te hebben overgenomen en onderschreven.

Aldus zou zijn nagelaten te antwoorden (te antwoorden) op de argumentatie aangevoerd in het aangetekend schrijven dd. 23.2.2001 van de raadsman van verzoeker, waardoor de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Als antwoord hierop wijst de verwerende partij er vooreerst op dat het voornoemde aangetekend schrijven van verzoekers raadsman niet is verzonden naar het adres van het kabinet van de Minister van Binnenlandse Zaken, maar naar het adres van de Commissie voor regularisatie, alwaar het op 27.2.2001 is toegekomen (zie stuk 54 van het administratief dossier van de verwerende partij).

Er blijkt niet dat het kwestieuze schrijven aan de verwerende partij of aan één van haar diensten is overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet kan worden aangenomen dat vaststaat dat de verwerende partij er ten gepaste tijde kennis van heeft kunnen nemen, wat nochtans uiteraard een vereiste is opdat er rekening zou kunnen worden mede gehouden.

Bovendien blijkt niet dat dit laatste, voor zover toch zou vaststaan dat het kon gebeuren, noodzakelijk was opdat de bestreden beslissing als afdoende gemotiveerd zou kunnen worden beschouwd.

In het voornoemde schrijven van verzoekers raadsman blijken immers geen elementen die niet reeds werden vermeld in de nota die door deze laatste werd neergelegd ter zitting dd. 4.12.2000 van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie en in de op deze zitting afgelegde verklaringen (zie stukken 49-52 en 54 van het genoemde administratief dossier).

Op deze elementen werd genoegzaam ingegaan in de motivering van de laatstgenoemde instantie (zie stuk 55 van het genoemde administratief dossier).

Terwijl voor een beslissing zoals de in casu bestreden ministeriële beslissing de verwijzing naar het als bijlage gevoegde advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie principieel volstaat opdat deze beslissing formeel naar behoren zou zijn gemotiveerd (cf. naar analogie o.a.: R.v.St. nr. 49.795, 21.10.1994, R.A..C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 46.932, 20.4.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

Het eerste onderdeel van het besproken middel is dus niet aannemelijk.

In het tweede onderdeel van het besproken middel houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, omdat uit het feit dat zij is gedateerd op 21.3.2000 blijkt dat zij reeds was genomen voordat de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie haar ongunstig advies nopens verzoekers verblijfsregularisatieaanvraag uitbracht, de verwerende partij naar dit advies dus niet

kon verwijzen en de in de beslissing opgenomen motivering derhalve een berust op een standaardformulering.

De vermelding van de gestempelde datum '21-03-2000' op de bestreden beslissing is niet meer dan een materiële vergissing.

Zoals reeds vermeld sub 1 van deze memorie werd de beslissing in werkelijkheid een jaar later genomen.

Dit kan genoegzaam worden afgeleid uit het feit dat verzoeker de beslissing heeft ontvangen op 23.3.2001.

Er kan overigens bezwaarlijk worden aangenomen dat de verwerende partij op 21.3.2000, terwijl het onderzoek van verzoekers verblijfsregularisatieaanvraag zich nog maar op het niveau van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie bevond, reeds kon voorzien dat een kamer van de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies zou verlenen nopens die aanvraag...

De premisse waarop het besproken onderdeel van verzoekers eerste middel berust, te weten dat de verwerende partij niet naar een dergelijk advies kon verwijzen, moet dus worden geacht feitelijke grondslag te missen, zodat ook dit onderdeel niet aannemelijk is.

Het derde onderdeel van het besproken middel stoelt op een beweerd gebrek aan vermelding van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen in die beslissing.

Inzake het beweerd gebrek aan juridische overwegingen stelt verzoeker dat de verwerende partij slechts verwijst naar 'de wet van 22 december 1999', zonder te specificeren welke artikelen van die wet worden ingeroepen, hetgeen een onvoldoende precieze vermelding is, terwijl er op het vlak van feitelijke overwegingen in de beslissing niets wordt vermeld.

Als antwoord hierop kan er worden aan herinnerd (cf. immers supra, de repliek op het eerste onderdeel) dat de verwerende partij ermede kon volstaan in de bestreden beslissing te vermelden de motieven van het bijgevoegde advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie over te nemen en te onderschrijven.

Het volstaat dit advies te lezen om vast te stellen dat daarin op een voldoende precieze wijze de juridische en feitelijke overwegingen zijn vermeld waarop het is gesteund.

Uit de inhoud van verzoekers tweede middel blijkt overigens dat verzoeker deze overwegingen ook kent, zodat verzoeker hoe dan ook het belang ontbeert om vanuit dit oogpunt kritiek te leveren op de bestreden beslissing (R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In een vierde onderdeel van het eerste middel loopt verzoeker vooruit op zijn tweede en derde middel, op basis waarvan naar zijn oordeel de schending van materieelrechtelijke wetsbepalingen en van substantiële vormvereisten in het advies van 'de Kamers van de Commissie voor Regularisatie' dient te worden aangenomen.

De bestreden beslissing zou door volledig terug te vallen op dit door deze schendingen aangetaste advies niet kunnen worden aangezien als afdoende gemotiveerd.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de in art. 3 van de genoemde wet dd. 29.7.1991 voorziene vereiste om bestuurshandelingen afdoende te motiveren, slechts tot doel heeft om de bestuurde in kennis te stellen van de feitelijke en juridische gronden die aan de basis liggen van de te zijnen of te haren opzichte genomen beslissing, opdat deze met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het de moeite zou kunnen lonen om daar tegen op te komen met een ter beschikking staand rechtsmiddel (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698).

Het is daarentegen geenszins vereist dat de in de bestuurshandeling uitgedrukte motieven materieelrechtelijk correct zijn of dat deze handeling is tot stand gekomen met naleving van substantiële vormvereisten, opdat er zou zijn voldaan aan het louter vormelijk voorschrift van het laatstgenoemde wetsartikel (cf. naar analogie: Cass., 10.1.1979, Am Cass. 1978-79, 522).

Uit het voorgaande volgt dat het eerste middel in zijn geheel niet aannemelijk is.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“EERSTE MIDDEL: NIET AFDOENDE MOTIVERING
SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE
DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN

1. De bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken d.d. 21 maart 2000 bevat geen eigen motivering.

De Minister van Binnenlandse Zaken vergenoegt er zich mee om het advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie als de zijne over te nemen en de overwegingen van dit advies te onderschrijven.

De Minister antwoordt niet op de argumentatie die aangevoerd wordt in het aangetekend schrijven van de raadsman van verzoeker d.d. 23 februari 2001. (stuk 3) Dit blijkt tevens uit het feit dat de bestreden beslissing werd geadresseerd aan Steenweg op Oosthoven 129 K5, 2300 Turnhout, terwijl bij het aangetekend schrijven d.d. 23 februari 2001 de nieuwe woonplaats van verzoeker op het adres Congoplein 1 kamer 4, 2300 Turnhout was meegedeeld.

Een afdoende motivering houdt in dat wordt geantwoord op de argumentatie die door verzoeker werd aangevoerd ná het advies van de Commissie voor Regularisatie.

Verwerende partij stelt dat niet wordt aangetoond dat het schrijven van verzoeker is toegekomen bij de Minister van Binnenlandse Zaken alvorens de beslissing werd genomen.

Het aangetekend schrijven werd verzonden op 23 februari 2001, gericht aan de Minister van Binnenlandse Zaken, P/A Aarlenstraat 80, 1040 Brussel. Verwerende partij stelt dat het schrijven daar is toegekomen op 27 februari 2001.

Anderzijds stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing genomen werd op 21 maart 2001.

Het adres Aarlenstraat 80, 1040 Brussel is inderdaad het adres van de Commissie voor Regularisatie. Evenwel dient te worden vastgesteld dat tijdens de regularisatieprocedure briefwisseling gericht aan de Minister van Binnenlandse Zaken dient te worden verstuurd aan dit adres. Zo bevatten de adviezen van het secretariaat, die in toepassing van artikel 12, § 1 van de wet van 22 december 1999 ter kennis worden gebracht van de aanvrager, steeds de volgende vermelding :

‘Indien u derhalve uw standpunt wenst uiteen te zetten, vraag ik u dit te doen bij aangetekend schrijven aan de Minister van Binnenlandse Zaken, p. a. Aarlenstraat 80 te 1040 Brussel’.

In casu heeft verzoeker zijn standpunt uiteengezet.

Anderzijds is de Commissie voor Regularisatie een adviesorgaan voor de Minister van Binnenlandse Zaken. In toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is zij ertoe gehouden de briefwisseling met betrekking tot een bepaald regularisatiedossier toe te voegen aan het dossier, hetzij het over te maken aan de dossierhouder.

Artikel 10 van de wet van 22 december 1999 bepaalt in fine dat elke adreswijziging per aangetekend schrijven dient te worden meegedeeld aan de Commissie voor Regularisatie. Welnu, het aangetekend schrijven d.d. 23 februari 2001 bevatte (onder meer) de mededeling van de adreswijziging van verzoeker.

De argumentatie van verwerende partij dat niet wordt aangetoond dat hij het bewuste aangetekende schrijven ontvangen heeft, gaat dan ook niet op.

Daarnaast bevat het aangetekend schrijven van de raadsman van verzoeker d.d. 23 februari 2001 twee middelen die aantonen waarom de regularisatie wel dient te worden toegekend.

Eenzijds wordt verklaard dat artikel 9, 9/ niet correct werd toegepast en dat door de Commissie voor Regularisatie wordt rekening gehouden met de verklaring van verzoeker dat hij gedurende 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker, ook volgens het advies van de Commissie voor Regularisatie, voldoet aan de basisvoorwaarde van artikel 2, 4/, met name het kunnen laten gelden van humanitaire redenen en het hebben ontwikkeld van duurzame sociale bindingen.

Hierop wordt niet geantwoord.

2. De bestreden beslissing is gedateerd op 21 maart 2000.

Hieruit blijkt dat de beslissing reeds genomen was alvorens de Commissie voor Regularisatie een advies had uitgebracht. Dit advies draagt immers als datum 3 januari 2001 en werd op 30 januari 2001 meegedeeld aan de raadsman van verzoeker.

De Minister kon dan ook niet verwijzen naar het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie.

De beslissing bevat een standaardformulering en is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

3. De beslissing vermeldt evenmin de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen.

* Gebrek aan juridische overwegingen:

De Minister verwijst weliswaar naar de wet van 22 december 1999, maar specificeert niet verder welke artikelen worden ingeroepen. Een verwijzing naar een volledige wetgeving is onvoldoende precies.

* Gebrek aan feitelijke overwegingen:

De beslissing vermeldt geen enkele feitelijke overweging.

4. Zoals verder onder het tweede en derde middel zal worden geargumenteed, werd het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie genomen met schending van artikel 2 en artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, en tevens met schending van substantiële vormvereisten.

Aangezien de motivering van de bestreden beslissing volledig terugvalt op dit nietige advies, kan de beslissing niet worden aanzien als afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt dus duidelijk artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”;

2.1.4. Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot formele motivering inhoudt dat in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag moet zijn aangeduid waarop de beslissing steunt; dat de in deze bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat dit oogmerk kan worden bereikt niet alleen door middel van de in artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 voorgeschreven motivering “in de akte”, maar ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is gebracht en op voorwaarde dat deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn; dat het advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie van 3 januari 2001 duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen aangeeft op grond waarvan de regularisatieaanvraag werd verworpen; dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat de formele motiveringsplicht aan het bestuur opgelegd door de voornoemde wet van 29 juli 1991 inhoudt dat alle door de verzoekende partij aangevoerde argumenten, in casu de brief van 23 februari 2001, moeten worden beantwoord zoals dat krachtens artikel 149 van de Grondwet het geval is met een rechterlijke uitspraak; dat bovendien de datum van de bestreden beslissing van “21 maart 2000” niet anders kan worden beschouwd dan als een materiële vergissing aangezien deze beslissing verwijst naar het advies van de kamer van de Commissie voor regularisatie van 3 januari 2001, dat als bijlage wordt toegevoegd; dat de bestreden beslissing derhalve duidelijk op 21 maart 2001 is genomen; dat het eerste middel niet gegrond is;

“TWEEDE MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN ARTIKEL 9, 9/ VAN DE WET VAN 22 DECEMBER 1999 BETREFFENDE DE REGULARISATIE VAN HET VERBLIJF VAN SOMMIGE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN VERBLIJVEND OP HET GRONDGEBIED VAN HET RIJK

1. De bestreden beslissing neemt uitdrukkelijk het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie over en maakt de overwegingen van dit advies tot de hare.

In haar advies d.d. 3 januari 2001 stelt de tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie dat zij geen gunstig advies kan geven wat betreft de regularisatieaanvraag van verzoeker, aangezien hij niet aan de formele voorwaarden zou voldoen, hoewel er anderzijds redenen van humanitaire aard zijn die voor regularisatie zouden pleiten.

Uit de overwegingen in het advies blijkt dat de Commissie van mening is dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999.

Het vermelde artikel 9, 9/ stelt dat het dossier voor de in artikel 2, 4/ bedoelde vreemdelingen een bewijs moet bevatten dat hun aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan 6 jaar (...), en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van 5 jaar voorafgaande aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten.

Deze drie voorwaarden zijn niet cumulatief. Zodra één van deze drie bewijzen geleverd zijn, is voldaan aan de voorwaarden van art. 9, 9/.

Ter zitting van de Commissie voor Regularisatie d.d. 4 december 2000 heeft verzoeker een nota neergelegd en bevestigd dat hij in de loop van 5 jaar voorafgaande aan de aanvraag tot regularisatie geen bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten.

De Kamer van de Commissie overweegt onder punt 6, in fine:

‘Anderzijds voldoet aanvrager niet aan de voorwaarde van duur van het verblijf (6 jaar), bewijst hij geen wettig verblijf, en heeft hij niet gedurende vijf jaar in B verbleven zonder een bevel te hebben ontvangen het grondgebied te verlaten’.

De onderstreepte zinsnede bevat een interpretatie van artikel 9, 9/, lid 1 van wet van 22 december 1999, die niet gestaafd wordt door de wettekst zelf Deze vermeldt het volgende:

‘(...) en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijfjaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten’.

De interpretatie van de Kamer van Commissie voor Regularisatie voegt een voorwaarde toe die niet in de wet staat, met name het verblijf van vijf jaren voorafgaande aan de aanvraag. De wettekst spreekt enkel over het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het advies, en dienvolgens ook de bestreden beslissing, schenden dus artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999.

2. Anderzijds was de aanvraag van verzoeker gebaseerd op artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Deze categorie betreft vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.

Uit het advies zelf van de Commissie blijkt dat verzoeker voldeed aan deze basisvoorwaarden van artikel 2, 4/.

Geen enkel artikel in de vermelde wet van 22 december 1999 bepaalt welke sanctie dient getroffen te worden indien het stuk bedoeld in artikel 9, 9/ niet wordt bijgebracht.

De Minister kon dan ook niet besluiten tot een weigering van de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter op basis van het (vermeende) ontbreken van het in artikel 9, 9/ bedoelde stuk.

Hiermee schendt de bestreden beslissing artikel 2, 4/ en artikel 9, 9/ van wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.”;

“In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van art. 2 en van art. 9, 9/ van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dit middel wordt opgesplitst in twee onderdelen.

In het eerste onderdeel bestrijdt verzoeker de door de verwerende partij bijgetreden visie van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie dat, in geval van - in casu onbetwiste - niet-toepasselijkheid van andere basiscriteria voorzien in art. 9, 9/ van de in dit middel genoemde wet, behalve aan de vereiste van duurzame sociale bindingen of humanitaire redenen, ook aan de voorwaarde van een vijfjarig verblijf in België zonder ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te zijn voldaan, waarbij dan wordt vastgesteld dat verzoeker aan deze voorwaarde niet voldoet.

Volgens verzoeker komt een dergelijke visie neer op het toevoegen van ‘een voorwaarde (...) die niet in de wet staat, met name het verblijf van vijf jaren voorafgaande aan de aanvraag’ omdat ‘de wettekst enkel (spreekt) over het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij wijst er op dat in art. 9, 9/ van de betrokken wet niet louter wordt gesproken over het (niet) ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat dit geschiedt met de vermelding dat deze niet-ontvangst moet blijken ‘in de loop van vijfjaar voorafgaand aan de aanvraag’.

Er moet dus een ‘loop van vijf jaar’ kunnen worden vastgesteld, m.a.w. de aanvrager moet aantonen dat er gedurende vijf jaar een mogelijkheid heeft bestaan dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten zou ontvangen.

Deze interpretatie sluit aan bij de bedoeling van de wetgever om middels een eenmalige regularisatieoperatie te verhelpen aan situaties van jarenlang illegaal verblijf.

In de loop van de parlementaire voorbereiding is daarbij meermaals het overwegend belang beklemtoond van de in art. 9, 9/ van de genoemde wet voorziene principiële duur van zes jaar verblijf in België (vijf jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) als regularisatiecriterium, evenals de intentie om vreemdelingen met een te kort verblijf niet te regulariseren (zie Parl. St., Kamer, 1999-2000, wetsontwerp, nr. 0234/001, 12; Parl. St., Kamer, 1999-2000, verslag, nr. 0234/005, 89, m.b.t. de betekenis van de vermelding ‘en/of’ in de genoemde wetbepaling).

Bovendien is het zo dat zelfs indien dit laatste niet correct zou zijn, verzoeker hoe dan ook niet in aanmerking kan komen voor de toepassing van het door hem ingeroepen criterium van niet-ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien in art. 9, 9/ van de voornoemde wet als voorwaarde wordt gesteld dat deze niet-ontvangst in de loop van de vijf jaar die de verblijfsregularisatieaanvraag voorafgaan, blijkt uit ‘een schriftelijke verklaring’.

I.t.t. wat verzoeker wil doen aannemen, kan deze laatste verklaring vanzelfsprekend geen op schrift gestelde verklaring van de aanvrager zelf of, wat op hetzelfde neerkomt, van zijn mandataris (zijn advocaat) zijn.

Deze laatste stelling van verzoeker aannemen zou neerkomen op de uitholling van de betrokken regularisatievoorwaarde, want elke vreemdeling-aanvrager kan door zijn advocaat een dergelijke verklaring laten opstellen.

Het eerste onderdeel van het thans besproken middel faalt dan ook naar recht.

Dit geldt ook voor het tweede onderdeel van dit middel, waarin verzoeker aanvoert dat uit het advies van de tweede kamer van de Commissie voor regularisatie blijkt dat hij voldeed aan de basisvoorwaarden vooropgesteld in art. 2, 4/ van de voornoemde wet en dat geen enkel artikel in deze wet bepaalt welke sanctie er dient te worden getroffen bij het ontbreken van ‘het stuk bedoeld in art. 9, 9/’ (waarmee verzoeker allicht de voornoemde schriftelijke verklaring bedoelt).

Er dient rekening mede te worden gehouden dat in het bedoelde art. 9, 9/, het bedoelde art. 2, 4/ nader wordt uitgewerkt, door te regelen op welke wijze het bewijs kan worden geleverd van de in de laatstgenoemde wetbepaling vernoemde omstandigheden.

Men kan zich niet, zoals verzoeker in casu, op genoemd art. 2, 4/ beroepen tegen de inhoud van genoemd art. 9, 9/ in, want de laatstgenoemde wetbepaling verhoudt zich als ‘lex specialis’ tegenover de eerstgenoemde.

Verzoeker kan hier ook niet aan ontsnappen door zijn vermelding dat niet blijkt welke sanctie er staat op het niet voorleggen van het door hem bedoelde stuk.

Er blijkt immers duidelijk uit de tekst van het genoemde art. 9, 9/ dat de voorlegging van dit stuk een voorwaarde is om voor verblijfsregularisatie in aanmerking te kunnen komen.

De inhoudelijke beoordeling van de begrippen ‘duurzame sociale bindingen’ en ‘humanitaire redenen’ geldt cumulatief en niet alternatief t.o.v. (één en/of meerdere van) de overige in art. 9, 9/ vooropgestelde voorwaarden (zie immers het gebruik van het woord ‘bovendien’ in het laatste lid van die wetsbepaling).

Het tweede middel kan dus noch in zijn eerste, noch in zijn tweede onderdeel worden aanvaard.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“TWEEDE MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN ARTIKEL 9, 9/ VAN DE WET VAN 22 DECEMBER 1999 BETREFFENDE DE REGULARISATIE VAN HET VERBLIJF VAN SOMMIGE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN VERBLIJVEND OP HET GRONDGEBIED VAN HET RIJK

1. De bestreden beslissing neemt uitdrukkelijk het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie over en maakt de overwegingen van dit advies tot de hare.

In haar advies d.d. 3 januari 2001 stelt de tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie dat zij geen gunstig advies kan geven wat betreft de regularisatieaanvraag van verzoeker, aangezien hij niet aan de formele voorwaarden zou voldoen, hoewel er anderzijds redenen van humanitaire aard zijn die voor regularisatie zouden pleiten.

Uit de overwegingen in het advies blijkt dat de Commissie van mening is dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999.

Het vermelde artikel 9, 9/ stelt dat het dossier voor de in artikel 2, 4/ bedoelde vreemdelingen een bewijs moet bevatten dat hun aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan 6 jaar (...), en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van 5 jaar voorafgaande aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten.

Deze drie voorwaarden zijn niet cumulatief. Zodra één van deze drie bewijzen geleverd zijn, is voldaan aan de voorwaarden van art. 9, 9/.

Ter zitting van de Commissie voor Regularisatie d.d. 4 december 2000 heeft verzoeker een nota neergelegd en bevestigd dat hij in de loop van 5 jaar voorafgaande aan de aanvraag tot regularisatie geen bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten.

De Kamer van de Commissie overweegt onder punt 6, in fine:

‘Anderzijds voldoet aanvrager niet aan de voorwaarde van duur van het verblijf (6 jaar), hij geen wettig verblijf, en heeft hij niet gedurende vijf jaar in B verbleven zonder een bevel te hebben ontvangen het grondgebied te verlaten’.

De onderstreepte zinsnede bevat een interpretatie van artikel 9, 9/, lid 1 van wet van 22 december 1999, die niet gestaafd wordt door de wettekst zelf. Deze vermeldt het volgende:

‘(...) en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten’.

De interpretatie van de Kamer van Commissie voor Regularisatie voegt een voorwaarde toe die niet in de wet staat, met name het verblijf van vijf jaren voorafgaande aan de aanvraag. De wettekst spreekt enkel over het ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De parlementaire voorbereiding waarnaar verwerende partij verwijst, heeft betrekking op het eerste onderdeel van het wetsartikel. De tekst is trouwens duidelijk. De voorwaarden zijn niet cumulatief, de vermelding ‘in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag’ impliceert geenszins dat (verzoeker) in die periode steeds aanwezig diende te zijn in België.

Verzoeker is trouwens sinds maart 1996 aanwezig in België.

(...).

Verzoeker heeft ter zitting van de Commissie voor Regularisatie een schriftelijke nota neergelegd waarin hij de bedoelde verklaring heeft afgelegd.

Het advies, en dienvolgens ook de bestreden beslissing, schenden dus artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999.

2. Anderzijds was de aanvraag van verzoeker gebaseerd op artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Deze categorie betreft vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.

Uit het advies zelf van de Commissie blijkt dat verzoeker voldeed aan deze basisvoorwaarden van artikel 2, 4/.

Geen enkel artikel in de vermelde wet van 22 december 1999 bepaalt welke sanctie dient getroffen te worden indien het stuk bedoeld in artikel 9, 9/ niet wordt bijgebracht. De Minister kon dan ook niet besluiten tot een weigering van de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter op basis van het (vermeende) ontbreken van het in artikel 9, 9/ bedoelde stuk.

Hiermee schendt de bestreden beslissing artikel 2, 4/ en artikel 9, 9/ van wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.”;

2.2.4. Overwegende dat artikel 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk luidt als volgt :

“Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in hun land hebben ontwikkeld”;

dat artikel 9, 9/, van dezelfde wet bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/, bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet omvatten “dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten”; dat uit deze bepalingen, samen gelezen, blijkt dat de vreemdeling die ‘duurzame sociale bindingen’ doet gelden, ook het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig artikel 9, 9/, van de genoemde wet van 22 december 1999; dat uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat wat betreft de voorwaarden van artikel 9, 9/ de wetgever een overwegend belang heeft gehecht aan de duur van het verblijf, namelijk zes jaar of vijf jaar voor gezinnen met minderjarige kinderen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken heeft geantwoord dat “in de formele logica de term ‘en/of’ een dubbele betekenis heeft. Het betekent ofwel ‘of’, en dan is één van de opgesomde voorwaarden voldoende, ofwel betekent het “en” met dien verstande dat het geen enkele van de opgesomde voorwaarden uitsluit. Het volstaat dan dat aan een van de drie

voorwaarden wordt voldaan, maar de eerste wordt wel degelijk als de belangrijkste beschouwd bij de beoordeling van de volledigheid van het dossier. De subtiliteit bestaat erin dat een bepaalde rangorde tussen de opgesomde voorwaarden wordt aangebracht zonder dat men enige voorwaarde ook uitsluit. Deze formulering is door hoogleraren bedacht” (Gedr. St., Kamer 1999-2000, doc 50 0234/005,89); dat verzoeker niet betwist dat hij aan de eerste twee voorwaarden niet voldoet; dat op basis van deze twee voorwaarden de Commissie voor regularisatie en in navolging de Minister van Binnenlandse Zaken in alle redelijkheid kon oordelen dat verzoeker “niet voldoet aan de formele voorwaarden” en derhalve niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“DERDE MIDDEL:

SCHENDING VAN SUBSTANTIËLE VORMVEREISTEN

Het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie d.d. 3 januari 2001 werd niet ondertekend door twee leden van deze Kamer.

Met name werd dit niet ondertekend door M.J. HAUSPIE en Marc MEERT.

Het is evident dat alle leden van een Commissie, die zetelen als een collegiaal orgaan, een genomen beslissing, in casu het advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken, ondertekenen.

Verzoeker kan op basis van het advies dat hem ter kennis werd gebracht, niet uitmaken of alle leden van de bewuste Kamer van de Commissie voor Regularisatie akkoord gaan met het uitgebrachte advies.

Aangezien de bestreden beslissing verwijst naar dit advies, treft deze nietigheid ook de beslissing van de Minister zelf.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“Als derde middel blijkt verzoeker, in weerwil van zijn gebruik van de meervoudsvorm, de schending aan te voeren van een volgens hem substantiële vormvereiste, doordat het advies van de ‘Kamers van de Commissie voor Regularisatie d.d. 3 januari 2001 niet (werd) ondertekend door twee leden van de kamer’.

Volgens verzoeker is het ‘evident dat alle leden van een Commissie, die zetelen als een collegiaal orgaan, een genomen beslissing, in casu het advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken, ondertekenen’ en is het gegeven advies dat aan deze vereiste niet beantwoordt nietig.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat een advies geen beslissing is en neemt aan, gelet op de, nochtans ook al weinig consistente, initiële omschrijving die verzoeker geeft van de door hem aangevoerde schending, dat hij bedoelt dat alle leden van een kamer van de Commissie voor regularisatie (en niet alle leden van die instantie als zodanig) het door hen uitgebrachte advies dienen te ondertekenen.

Zij merkt eveneens op dat verzoeker de door hem vermelde beweerde schending blijkbaar dusdanig ‘evident’ vindt dat hij het niet meer nodig acht om te vermelden in welke rechtsregel(s) de betrokken vormvereiste besloten zou liggen en waaruit het substantieel karakter of het op straffe van nietigheid voorgeschreven zijn ervan, wel mag blijken.

De vermelding van deze elementen is volgens de verwerende partij nochtans essentieel opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 20, lid 2, 2/ van het Koninklijk Besluit dd. 9.7.2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip ‘middelen’ in de zin van het zgn. art. 2, § 1, 2/

van het Besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, zoals bv.: R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A. C.E. 1994, z.p.).

Naar het oordeel van de verwerende partij bestaat de door verzoeker omschreven zagezegde 'substantiële vormvereiste' trouwens niet, laat staan ze besloten zou liggen in een regel van grondwettelijk recht, in supra- of internationale verdragsnormen met rechtstreekse werking of in het wettenrecht sensu stricto.

Dit laatste zou nochtans het geval moeten zijn, gelet op de inhoud van art 17, in fine van het Koninklijk besluit dd. 5.1.2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Het derde middel faalt naar recht.”;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“DERDE MIDDEL:

SCHENDING VAN SUBSTANTIËLE VORMVEREISTEN - SCHENDING VAN ARTIKEL 12 § 3 VAN DE WET VAN 22 DECEMBER 1999 BETREFFENDE DE REGULARISATIE VAN HET VERBLIJF VAN SOMMIGE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN VERBLIJVEND OP HET GRONDGEBIED VAN HET RIJK
SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

1. Het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie d.d. 3 januari 2001 werd niet ondertekend door twee leden van deze Kamer.

Met name werd dit niet ondertekend door M.J. HAUSPIE en Marc MEERT.

Het is evident dat alle leden van een Commissie, die zetelen als een collegiaal orgaan, een genomen beslissing, in casu het advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken, ondertekenen.

Verzoeker kan op basis van het advies dat hem ter kennis werd gebracht, niet uitmaken of alle leden van de bewuste Kamer van de Commissie voor Regularisatie akkoord gaan met het uitgebrachte advies, en of het advies met andere woorden rechtsgeldig is. Het is best mogelijk dat de twee leden van de bewuste kamer van de Commissie voor Regularisatie, die het advies niet ondertekend hebben, een andere mening waren toegedaan. Aldus is het mogelijk dat de meerderheid van de bewuste kamer een positief advies zou hebben willen uitbrengen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat verzoeker dit kan verifiëren.

2. Er bestaat met andere woorden geen rechtsgeldig advies van een van de Kamers van Commissie voor Regularisatie.

Aangezien de bestreden beslissing verwijst naar dit advies, treft deze nietigheid ook de beslissing van de Minister zelf.

In casu werd de procedure gevolgd, beschreven in artikel 12, § 3 van de regularisatiewet van 22 december 1999.

Dit houdt in dat de Minister van Binnenlandse Zaken slechts een beslissing kan nemen NA het advies van de kamer van de Commissie voor Regularisatie.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”;

2.3.4. Overwegende dat het koninklijk besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk in zijn artikel 17 het volgende bepaalt :

“Art. 17. Het advies van de kamers van de Commissie moet gemotiveerd zijn en de volgende vermeldingen bevatten :

1/ de namen van de leden van de kamer van de Commissie die gezeteld hebben en van de secretaris aanwezig op de zitting;

2/ de naam, voornamen, land van herkomst, geboorteplaats en datum van de aanvrager en de datum waarop hij de aanvraag heeft ingediend;

3/ het adres van de verblijfplaats van de aanvrager, op de datum van het advies;

4/ de datum van het advies;

5/ desgevallend, de identiteit van de advocaat of van de derde die de aanvrager heeft bijgestaan en van de tolk.

Het advies wordt ondertekend door de voorzitter van de kamer en de secretaris aanwezig op de zitting.”;

dat deze bepaling nergens stelt dat het advies moet worden ondertekend door alle leden van de kamer; dat verzoeker bovendien geen enkele wettelijke bepaling aanvoert waaruit dergelijke verplichting kan worden afgeleid; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien september tweeduizend en twee, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.